

№ 10

КОГА РАЖДА

СЕРИЯ ЕДИНАДЕСЕТА

8

София — 1929

Кога ражда.

„Жена кога ражда.“*)

Една ханъмка отъ Цариградъ, която била отъ високо произхождение, дъщеря на бей, веднъжъ запитала: „Какъ се ражда хлѣба по дърветата? Такива голѣми ли сж самунитѣ, каквито ги купуваме?“. Подобни въпроси задаватъ, напримѣръ, и нѣкои отъ съврѣменнитѣ хора; тѣ говорятъ за това, що е животътъ, какъвъ е неговиятъ характеръ и т. н. Ние, обаче, говоримъ за живота като проявление и като форма на Божествения свѣтъ.

Други запитватъ: „Какво нѣщо е човѣкътъ?“ — Човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие Божие. Запитайте нѣкой религиозенъ човѣкъ нѣщо за Бога, той ще ви даде всевъзможни обяснения, като че Го е виждалъ. Запитайте нѣкой ученъ човѣкъ нѣщо за Бога, и той, безъ да Го познава, ще ви даде различни опрѣдѣления, ще ви говори за създаването на свѣта така, като че е присъствувалъ при този актъ. За такъвъ религиозенъ човѣкъ се казва, че той глава има, тѣло нѣма; за такъвъ ученъ се казва, че той тѣло има, глава нѣма. Тия хора започнали да третиратъ такива важни въпроси: що е Богъ; какъ е създаденъ свѣтътъ и т. н. Какво струва глава безъ тѣло? Какво струва тѣло безъ глава? Въ този смисълъ човѣчеството прѣдставлява тѣлото на Бога. Богъ прѣдставлява главата, главната идея, намѣстена върху тѣлото. Значи, Богъ — главата — живѣе върху човѣшкото тѣло. Слѣдователно, жилището на Бога е човѣш-

*) Иоана 16:21

ката глава. Богъ живѣе въ главата на човѣка.

Като ви говоря за глава, не разбирайте главата на съврѣмения човѣкъ. Добрѣ щѣше да бжде, ако имахме главата на първия човѣкъ, на Адама, да разгледаме черепа му, какъвъ е билъ по форма, по размѣри. Цѣли 8,000 години вече, отъ какъ главата на Адама е била тласкана въ вълнитѣ на морето, та сега вече е обезличенъ първичниятъ видъ, който Богъ му е далъ. За тази първична глава се говори въ Битието: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое.“ Едва ли може да се намѣри днесъ човѣкъ въ свѣта, който да е запазилъ първичния образъ на своята глава. Тя днесъ се е напълно изопачила, обезличила. Ако става въпросъ за Любовта на съврѣмения човѣкъ, за нея се казва, че е любовъ отъ картошки. Ако става въпросъ за Мъдростъта, за неговото знание, за тѣхъ се казва, че сж още на много ниско стѣпало. Когато майката се радва на своето живо, здраво дѣте, тя има едни разбирания; когато изгуби дѣтето си, тя има други разбирания. Значи, за единъ и сжщъ въпросъ майката има двѣ различни схващания.

Мнозина питатъ: „Защо Христосъ е казвалъ, че когато жена ражда, скърби?“ Това прѣдставлява положението на жената слѣдъ грѣхопадането, затова Христосъ казва, че отъ това врѣме насамъ жената ражда съ скръбъ и страдания. Значи, било е врѣме, когато тя е раждала безъ скърби. Това положение има и символистическо значение. То подразбира: всѣка нова идея, или всѣка нова мисль, която се зачева въ човѣшката душа, срѣща съпротивление още прѣди да се е появила въ свѣта.

Днесъ всички съврѣмenni хора разрѣшаватъ въпроситѣ колективно. Затова, именно, всѣки народъ, всѣка държава казва: „Ако е добрѣ на държавата, добрѣ ще бжде и на поданицитѣ ѝ.“ Това правило е вѣрно за държавата, но и обратното е вѣрно: ако е добрѣ на поданицитѣ, добрѣ ще бжде и на държавата; ако не е добрѣ на

поданицитѣ, нѣма да бжде добрѣ и на държавата. Подъ думата „държава“ ние разбираме сборъ отъ разумни сжщества, събрани на едно мѣсто, ржководени отъ извѣстни разумни закони, съ цѣль да живѣятъ организиранъ, разуменъ животъ. Такъвъ животъ сжществува и въ растително то царство, между растенията. Напримѣръ, джбовитѣ дървета, като отдѣленъ народъ, живѣятъ въ извѣстна областъ; буковитѣ дървета, като отдѣленъ народъ, живѣятъ въ извѣстна областъ; плоднитѣ дървета, като отдѣленъ народъ, сжщо тѣй иматъ своя специална областъ — всички дървета и растения, като отдѣлни народи, иматъ свои опрѣдѣлени зони, въ които растатъ и се развиватъ.

Растенето прѣдставлява физическия животъ на човѣка. До извѣстно врѣме той расте, и послѣ растенето спира. Защо? — Когато растенето спира, настѣпва развитието на човѣка. Развитието на човѣка се отнася до неговитѣ сили — проявява се волевата страна на човѣка. Щомъ се създадатъ условия за развитието му, първо се проявява ума, а послѣ Божественото въ него. Божественото, именно, отличава човѣка отъ другитѣ сжщества, поради което е казано въ Битието: „Човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие.“ И въ Писанието се прави разлика между първия човѣкъ, направенъ отъ прѣстъ, или отъ материя, и вториятъ — отъ духъ. За първия човѣкъ се казва, че е билъ жива душа, а за втория, че е билъ животворещъ духъ. Въ първия човѣкъ Богъ е вдѣхналъ жива душа. Това прѣдставлява продължителенъ процесъ. За втория човѣкъ — за Христа — се казва, че билъ животворещъ духъ, т. е. той прѣдставлява най-възвишеното у човѣка — неговата душа. Христосъ прѣдставлява възвишеното съзнание на човѣка, което, за да се оформи, трѣбва да има вжтрѣшна опора. Вжтрѣшната опора е духътъ на човѣка, който опрѣдѣля неговото безсмъртие. Който нѣма тази вжтрѣшна опора, той не може да бжде безсмъртенъ. Изобщо, казва се,

че душата е безсмъртна. Това е философски въпросъ, но питамъ: безсмъртни ли сж душитъ на всички хора? Казватъ, че всички хора сж чада Божии. Да, всѣки човѣкъ, който има Божие дихание, той е чадо Божие, той е Синъ Божий. За онѣзи души, които иматъ Божие дихание, нѣма защо да доказваме това; онѣзи пъкъ, душитъ на които нѣматъ Божие дихание, ще оставимъ да вървятъ по естествения пжтъ на своето развитие.

Често хората изпадатъ въ извѣстни противорѣчия. Защо? — Защото тѣ не съпоставятъ нѣщата. Питамъ: какво ще се ползвате, ако въ аудиторията на нѣкой виденъ съврѣмененъ професоръ вкарате вашитѣ най-хубави коне и волове да слушатъ лекцията му? Или, какво ще се ползвате, ако ги запишете студенти въ университета? Казватъ: „Има коне, които знаятъ да смѣтатъ, да вадятъ квадратенъ коренъ отъ нѣкои числа.“ Казвамъ: това сж конски квадратни корени! Когато на единъ трънъ се присади нѣкоя благородна присадка, и този трънъ ражда хубави, благородни плодове, отъ кого зависи това? — Това не зависи отъ тръна, а отъ онази благородна присадка, която нѣкой разуменъ човѣкъ е присадилъ.

И тъй, първиятъ въпросъ, който човѣкъ трѣбва да знае за себе си е слѣдниятъ: има ли той душа, или нѣма? Всички души не сж излѣзли отъ Бога изведнѣжъ, въ едно и сжщо врѣме, но послѣдователно, въ врѣме и пространство. Въ тази послѣдователностъ на своето излизане, тѣ се намиратъ помежду си въ такова отношение, въ каквото се намиратъ музикалнитѣ тонове единъ спрямо другъ. Въ отношенията си душитъ съставляватъ помежду си извѣстни хармонични групи. Хората на сегашната еволюция отчасти само разрешаватъ въпроса за произхода на човѣка. Тѣ започватъ отъ най-малката клѣтка, прослѣдяватъ пжтя на постепенното ѣ развитие, докато стигнатъ до човѣка. Значи, тѣ разглеждатъ въпроса еволюционно. Източнитѣ народи вървятъ по обратенъ

пжтъ: тѣ излизатъ отъ най-големата клѣтка, отъ Божественото ѣ произхождение, и постепенно слизатъ до най-малката клѣтка. Тѣ разглеждатъ въпроса инволюционно, т. е. излизане на човѣшката душа и духъ отъ Бога и слизането имъ въ материята. Дотукъ тѣ спиратъ, по-нататкъ не разглеждатъ въпроса, защото мислятъ, че знаятъ всичко. Обаче, слѣдъ тѣхъ идватъ западнитѣ народи и казватъ: „Вѣрно е, че отъ това мѣсто, додѣто човѣкъ е слѣзълъ, по-нататкъ не може да върви. Но тамъ ли трѣбва да остане? Не, той може да направи малка кривина и да извие нагорѣ, за да започне своето възкачване.“ Значи, западнитѣ народи, въ развитието на всички сжщества, приеха закона на еволюцията, който се поддържа и до днесъ. И еволюцията, и инволюцията сж вѣрни положения: човѣкъ слиза и се качва; смалява се и се увеличава. Слѣдователно, когато човѣкъ завърши своята еволюция, той ще бжде толкова голѣмъ, колкото е билъ първоначално, когато е слизалъ на земята; той ще има толкова познания, колкото е ималъ първоначално.

Питамъ: защо е трѣбвало човѣкъ да слиза, а послѣ да възлиза нагорѣ? Коя е била вжтрѣшната причина, която е заставила човѣка да се облѣче въ материална дреха и да слѣзе на земята да живѣе, да го събуждатъ, да го учатъ, да му разправятъ, че има рай и адъ, че има небе и земя, че има Господъ и т. н.? Защо му е това учение, когато слѣдъ врѣме той ще започне да отрича всичко това, да казва, че нѣма нито рай, нито небе, че Богъ не сжществува? Като слѣзълъ въ материята, този човѣкъ става материалистъ и казва: „Когато бѣхъ въ Господа, имаше само единъ Господъ, никакъвъ човѣкъ не сжществуваше; но сега, като излѣзохъ отъ Бога, Той остана горѣ, а у мене нѣма никакъвъ Богъ.“ Казвамъ: този човѣкъ живѣлъ въ Господа, но като излѣзълъ отъ Него, вече не Го помни. Така може да разсждава и пилето, което се е измжило отъ яйцето. То каз-

ва: „Ако, наистина, кокошката, майка ми, сжществува, дѣ е тя?“ Питамъ: трѣбва ли тази кокошка да слѣдва подиръ пилето прѣзъ цѣлия му животъ и постоянно да му показва, какъ трѣбва да се храни, и какъ трѣбва да мисли? Ако вие имате материалистични схващания за Бога, тогава вашитѣ отношения къмъ Него ще се продължатъ само докато ви измъти и научи, какъ да се храните, а слѣдъ това Той нѣма да ви обръща никакво внимание, ще ви остави сами да си изкарвате прѣхраната. Коя кокошка се интересува за своитѣ пилета? Докато сж малки, тя ходи слѣдъ тѣхъ, учи ги да се хранятъ, да си търсятъ сами храната, но като израснатъ, тя започва да ги кълве и казва: „Отъ днесъ вече вие сами можете да се храните.“ Нѣкои хора казватъ: „Богъ ще промисли за насъ.“ — Да, Богъ промисля за васъ, докато сте малки, докато сте пилета, но щомъ станете пѣтли, по-голѣми отъ баща си, и кокошки, по-голѣми отъ майка си, трѣбва ли да промисля за васъ?

По този начинъ ние идваме до разумнитѣ положения въ свѣта, до Божествения Промисълъ. Само така ще разберемъ, че сжществува Божествень пжтъ за възпитание на душитъ. Всѣка душа ще мине прѣзъ този пжтъ, като спазва за това всички Божествени правила и закони. Като влѣзе въ този пжтъ, душата ще се запретне на работа, като слугиня. Тя нѣма да чѣка като царската дъщеря, да ѝ слугуватъ други наоколо. Тя е попаднала вече въ периода на самовъзпитанието. И когато хората завършатъ своето самовъзпитание, всички противорѣчия въ тѣхния животъ ще изчезнатъ. Противорѣчиата въ свѣта се дължатъ на това, че хората искатъ да имъ слугуватъ. Ако се откажешъ да слугувашъ на нѣкое дѣте, което е привикнало да му служатъ, то веднага ще заплаче. Бащата на това дѣте може да е князь, или царь, то не иска да знае и казва: „Дали си царь, или князь, това не ме интересува. Ще ми слугу-

вашъ на общо основание; храната трѣбва да ми се даде на врѣме!“ Плаче това дѣте и заповѣдва. На какво се дължи този плачъ? Когато нѣкой човѣкъ плаче, докато не е изтеглилъ още вложенитѣ си пари въ банката, той има право да плаче. Не слѣдъ като изтегли паритѣ си, има ли право да плаче и да задѣва касиера?

Да допуснемъ, че споредъ степенъта на твоеото развитие, споредъ економията на твоя животъ, Богъ ти дава 5,000 лева, но ти си недоволенъ отъ тѣхъ и казвашъ: „Не се живѣе съ 5,000 лева. Трѣбва да се намѣрятъ още нѣкакви ресурси!“ Казвамъ: за да намѣришъ отнѣкъдѣ още ресурси за себе си, това значи да оцетишъ економически друго нѣкое сжщество. Питамъ: съ това оцетяване ти помагашъ ли поне малко за човѣшкото развитие? Тази е страшната економическа борба, която става между всички народи въ Европа. Днесъ на всички народи не достигатъ паритѣ. Като прѣдприематъ война, или нѣкакво въоръжение, тѣ харчатъ милиарди левове. Отдѣ взиматъ тѣзи ресурси? — Народитѣ се взаимно оцетяватъ. Често голѣмитѣ народи оцетяватъ малкитѣ. Такова оцетяване се отразява и на природата. Разумно ли е то? — Не е разумно. Свѣрѣменнитѣ народи малко мислятъ върху лошитѣ послѣдствия отъ тѣзи оцетявания, защото, прѣди всичко, много отъ тѣхъ сж безвѣрници. Малко народи днесъ вѣрватъ въ вжтрѣшната връзка, която сжществува между живота и разумната природа. Повечето народи вѣрватъ само въ себе си. Англия вѣрва въ себе си. Германия вѣрва въ себе си. Франция вѣрва въ себе си. България сжщо вѣрва въ себе си. Кой отъ старитѣ народи не вѣрваше въ себе си? Нима Римъ не вѣрваше въ себе си? Нима Асирия не вѣрваше въ себе си? Нима Персия не вѣрваше въ себе си? Това сж частични схващания, но тѣ съставляватъ само половината отъ Истината. Човѣчеството съставлява едно цѣло, а отдѣлнитѣ народи сж негови удове. Окултната наука поставя

всѣки народъ като отдѣленъ удъ на единъ общъ организъмъ — на човѣшкия организъмъ.

Мнозина се интересуватъ да знаятъ, на кой органъ отъ човѣшкия организъмъ отговаря всѣки народъ. Азъ ще ви кажа само тия органи, които съответствуватъ на българитѣ и на евреитѣ, а за другитѣ народи нѣма да ви кажа. Окултиститѣ казватъ, че славянитѣ прѣдставляватъ стомашната система отъ общия организъмъ; българитѣ прѣдставляватъ черния дробъ, специално жлъчката, а евреитѣ прѣдставляватъ единъ малъкъ вжзелъ, който се намира близо до сърцето. Тази е била службата на евреитѣ въ общия организъмъ още отъ най-старитѣ врѣмена на човѣчеството, но сегатѣ се мжчатъ да запушатъ отвърстието въ гърдитѣ на Христа, което се е образувало при пробождането Му на кръста. Значи, въ бждеще евреитѣ трѣбва да станатъ запушалки на дупки. Ще попитате: „На какво величие може да се надѣва единъ народъ, който се използва за запушване на малки дупки? — Това е голѣма привилегия! Ако ти можешъ да запушишъ една дупка, която зѣе въ раната на нѣкой човѣкъ, това е голѣма привилегия за тебе. Този човѣкъ ще ти благодари, че си му облекчилъ болката.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да спасятъ своитѣ тѣла, да придобиятъ безсмъртие. Тѣхното желание не е правилно. Безсмъртието на тѣлото зависи отъ душата. Да се спаси човѣкъ, да получи безсмъртие, това е една отъ великитѣ задачи на окултната наука. Всѣки знае, какво значи да бжде спасенъ; не е достатъчно да бжде човѣкъ спасенъ за година, двѣ или повече, но за цѣлата вѣчностъ. И като влѣзе въ живота на безсмъртието, той трѣбва да бжде въ хармония съ цѣлото Битие, да бжде въ хармония съ всички разумни същества. Вземете, напримѣръ, нѣкой светия, прослѣдете живота му и ще видите, че всички негови мисли, чувства и дѣйствия сж насочени къмъ единствената цѣль — да подържатъ тази връзка и хармония съ

съществата отъ невидимия свѣтъ. Всѣки народъ има не само по единъ, а по нѣколко светии. И въ България има не по малко отъ десетъ души светии. Ние наричаме светитѣ „гении“ на своя народъ. Тѣ не искатъ да бждатъ турени на високи мѣста, да служатъ като икони на своя народъ, но работятъ за народа, всрѣдъ който живѣятъ. Тѣ носятъ своята култура, повисока отъ тази на народа, всрѣдъ който сж дошли. Българскитѣ светии работятъ за българския народъ, но единъ день, когато завършатъ работата си, ще задигнатъ чуковетѣ си и ще заминатъ. Ако отидете при нѣкой отъ тия светии и поискате да ви даде половината отъ своето имущество, ще го даде ли той? Светията не дава пари на заемъ; кесия въ джобъ не носи; пари въ ржка никога не държи. Единственото нѣщо, което той може да ви направи е, да ви нагости хубаво и да ви даде отличенъ приемъ. Той ще ви да е легло, съ копринени покривки; сламеникътъ ще бжде пѣленъ съ най-хубавата трѣва, нерѣзана съ ножъ, а кжсана съ ржка; юрганътъ ви ще бжде отъ най-финъ лененъ платъ, дебелъ 5 м. м., който държи много топло. Слѣдъ като се храните и прѣношувате тамъ, на другия день той ще ви изпрати любезно и ще ви каже: „На добъръ часъ! Богъ да бжде съ васъ!“ Речете ли да му поискате пари, той ще ви отговори: „Щомъ Богъ е съ васъ, и безъ пари се живѣе въ свѣта.“ — Ама имамъ жена, дѣца, какво да правя съ тѣхъ? — Дѣцата и жена ви нека се учатъ да служатъ на Бога. Вижте, какво правятъ птицитѣ! Прѣди два дни единъ господинъ намѣрилъ нѣкаква малка птичка, която дава на една позната, като казва: „Вземете тази малка птичка, хранете я, докато израсне. Тя се храни само съ хлѣбъ.“ Госпожата взима птичката и започва да я храни. Дава ѝ хлѣбъ, но тя не си отваря устата. Послѣ тя ѝ отваря човката и туря трошицитѣ хлѣбъ близо до гърлото. Сега пѣкъ не искала да глѣтне хлѣба. Чудѣла се госпо-

жата, какво да прави съ тази малка птичка. Тя не могла да намъри методъ, какъ да я храни. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ този примѣръ? — Само онзи човѣкъ може да разбере Истината, който има вжтрѣшна жажда, вжтрѣшенъ импулъс да учи.

Нѣкои казватъ: „Ние не се нуждаемъ отъ знания.“ Защо? — Понеже тѣзи хора мислятъ само за прѣхраната си. Добрѣ е да мислите за прѣхраната си, но Богъ, като ни е далъ животъ, Той сжщеврѣменно ни е осигурилъ. Той ни осигурява само за единъ день, а не за повече. За другия день пакъ ни осигурява. Обаче, пристѣпимъ ли Неговитѣ закони, Той нищо не ни дава. По сжщия начинъ постѣпва и светията: като огидешъ при него, той ще те нахрани, ще ти даде приемъ, но само за единъ день. Питамъ съврѣменнитѣ хора: всичкото изобилие на жито, на плодове и на много още храни, случайни явления ли сж на земята? Значи, въ сегашната еволюция на човѣчеството има достатъчно, даже прѣизобилно храна, отъ която всички живи сжщества могатъ да се хранятъ умѣрено. Обаче, поради голѣмата лакомия на хората, днесъ храната не е правилно разпрѣдѣлена. Впрочемъ, и това има своя добра чѣрта. Нѣкога човѣкъ се е хранилъ изобилно, а сега трѣбва да се храни умѣрено, за да развие своитѣ морални сили. Въ сиромашията човѣкъ се развива морално повече, отколкото въ богатството. Гладътъ продължава живота на човѣка, води го къмъ безсмъртие. Онзи, който не е гладувалъ, не може да разбере, какви блага носи гладътъ, и колко врѣме може да се гладува.

Единъ английски инженеръ направилъ слѣдния опитъ: той зазидалъ паякъ въ единъ камъкъ, като циментиралъ добръ камъка, отнйдѣ да не влиза въздухъ, и го оставилъ така цѣли 14 години. Слѣдъ този срокъ той отваря камъка и намира паяка живъ. Значи, паякътъ можалъ да прѣкара 14 години въ този камъкъ, лишенъ отъ въздухъ и храна.

Питамъ: ако единъ паякъ може да живѣе 14 години безъ храна и слѣдъ това веднага пакъ да продължи всички функции на живота си, какво остава за човѣка?

Хората на съврѣменната култура минаватъ за много учени, за много духовни и се хвалятъ, че се разговарятъ съ Бога, че иматъ откровения отъ невидимия свѣтъ. Но биха ли могли да издържатъ като този паякъ 14 години затворени въ камъкъ, лишени отъ въздухъ и храна? При тѣзи условия тѣ не биха могли да издържатъ. Има случаи, дѣто светии били заравяни въ гробищата, но слѣдъ извѣстно врѣме ги разравяли и не намирали нищо отъ тѣхъ. Значи, светиитѣ позволяватъ да ги заравятъ, но слѣдъ това сами излизатъ внѣ отъ гробоветѣ си. Обаче, това, което става съ светиитѣ, е непонятно за единъ съврѣмененъ умъ, който е привикналъ да разсжждава материалистически за явленията въ живата природа. Той не може да си обясни, какъ е възможно човѣкъ, който е умрѣлъ веднѣжъ и е заровенъ въ гроба, да излѣзе самъ отъ него. Това нѣщо знае само онзи, който излиза отъ гроба. Какво казва Писанието за Христа, когато излѣзълъ отъ гроба? Казва се, че ангелъ Господенъ слѣзълъ отъ небето и дигналъ камъка, който билъ върху гроба на Христа. Този ангелъ не дигналъ самъ камъка, но внесълъ нѣщо ново въ тѣлото на Христа. Той свали прѣврѣзкитѣ, съ които бѣше обвито тѣлото на Христа, и така Христосъ излѣзе отъ гроба.

Значи, има сила въ свѣта, която възкресява хората. Азъ наричамъ тази сила съ едно източно име „Лемру“. Тази сила съдържа Първичния Законъ, чрѣзъ който Богъ е създалъ цѣлото човѣчество. Въ този Първиченъ Законъ сжществуватъ извѣстни условия, при които животътъ може правилно да се развива. При тѣзи условия само най-разумни сжщества взиматъ участие въ развитието на човѣка. Човѣкъ не може да стане разуменъ, великъ и гениаленъ, ако не е свързанъ съ тѣзи

разумни същества. Това прѣдставлява вжтрѣшна връзка на живота.

Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е“. Той подразбира разумния, Първичния законъ, при който човѣкъ може самъ да се роди. Скръбъта произтича отъ условията, които ни се налагатъ. За да роди човѣкъ нѣщо, непрѣменно трѣбва да мине прѣзъ ограничителнитѣ условия на живота. При всѣки даденъ случай скръбъта не се отнася до зародиша, но до самия законъ. Майката скръби, понеже се опасява, че не ще може да роди дѣтето, както трѣбва, и съ това ще напакости на себе си и на Първичния законъ. Понѣкога у човѣка се заражда вжтрѣшно съмнѣние, да не изгуби душата си. Това не е обикновеното съмнѣние, но разговоръ между Първичната Причина и душата на човѣка, както майката се разговаря съ дѣтето, което е въ утробата ѝ. Тя му казва: „Докато си въ мене, ти ще кротувашъ, нѣма да дигашъ шумъ, защото условията, при които живѣешъ, сж опасни. Дигашъ ли шумъ, ще напакостишъ и на себе си, и на мене. Прѣзъ брѣмения си периодъ майката трѣбва да се стреми да не събуди прѣждеврѣменно съзнанието на дѣтето. Цѣли деветъ мѣсеца то спи дълбокъ сънъ и се събужда, само слѣдъ като се образува първата нишка на дихателната система. И затова, когато дѣтето излѣзе отъ утробата на майка си, чува се първата вдишка. Чрѣзъ тази вдишка става съединение на дѣтския животъ съ великия животъ. Отъ този моментъ то става свободно, а майката се радва, защото започватъ вече отношения между нея и дѣтето. Майката скръби, докато дѣтето е въ нея, докато нѣма отношения съ него, но щомъ се зародятъ отношения и нейниятъ животъ се съедини съ живота на дѣтето, тя се радва.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ скръби за своигѣ идеи, докато сж у него; щомъ излѣзатъ отъ него, той се радва. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ живото. Търговецътъ скръби, докато паритѣ

му не сж пласирани; щомъ ги пласира, той се радва. Земледѣлецътъ скръби, докато изоре нивитѣ си; щомъ ги изоре, ожъне и прибере житото, той вече не скръби. Военачалникътъ скръби, докато не е влѣзълъ въ бой; щомъ влѣзе въ бой и побѣди, той се радва. Всѣки човѣкъ се радва на идеитѣ си, слѣдъ като тѣ принесатъ плодъ.

Казвамъ: при сегашното развитие на човѣчеството, хората скръбятъ, докато придобиятъ капиталъ; като го придобиятъ и пласиратъ, скръбъта имъ се прѣвръща въ радостъ. Днесъ всички хора се стремятъ да придобиятъ Божията Любовь, т. е. капитала на Вѣчния Животъ. Питамъ: като придобиеете Божията Любовь, за какво ще я употребите? Достатъчно ли ви е само да знаете, че Богъ ви обича? — Не. Щомъ Богъ обича хората, Той ще ги изпрати въ свѣта на работа. Не е ли сжщото и въ свѣта? Когато момъкъ и мома се обичатъ, единиятъ отъ тѣхъ казва: „Или азъ ще дойда да живѣя при тебе, или ти ще дойдешъ при мене.“ Тогава и момата напуска майка си и баща си, и момъкътъ напуска майка си и баща си — двамата напускатъ своя домъ. Не е добро положението на онзи, който остава при майка си и при баща си. Всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да роди Божественото добро, да придобие своята свобода. Не е въпросътъ въ женитбата по форма, но това подразбира законъ за сливане, за обединение на хората въ едно цѣло. За насъ всѣка форма трѣбва да бжде тѣй свещена, както душата е свещена. Засега човѣкътъ, като форма, като физическо тѣло, не е свещенъ. Съврѣмениятъ хора сж изгубили тази свягостъ, затова, именно, всички религиозни и свѣтски хора ще минатъ прѣзъ голѣмъ изпитъ. Човѣкъ трѣбва да дойде до това положение, че като срещне подобния си, да вижда Божественото въ него. Така трѣбва да схващатъ нѣщата и страдащиятъ, и ози, който не страда. И двамата еднакво трѣбва да съзнаватъ положението си, като братя, за да спомогнатъ

при създаване на новата култура, новото възпитание. Тъй както живяват хората днес, техните мисли и чувства раждат само условия за смърт и страдания. Днес и при най-благоприятните условия на живота, всички хора лъгат и стават съ страх, умират и се раждат съ страх и казват: „Какво ли има на онзи свят? Ние сме грешни; като отидем на онзи свят, ще има мъчения и страдания.“ Умът на съвременните хора е изпълнен само съ отрицателни мисли. Питам: какво може да се постигне от един такъв живот, пълен само съ отрицателни мисли?

Казвам: всички непотребни неща във човешкия ум и във човешкото сърце трябва да се изхвърлят навън. Човек трябва да се освободи от всички кирь, от всички физически нечистотии; човек трябва да се освободи от всички нечисти мисли и желания. Той трябва абсолютно да се освободи от тях и да се пръчисти, като вземе очистително, по всички правила на науката. Разбира се, това не става съ насилие. Онзи, които постъпват по този начин, ще имат прогрес въ своя живот, ще се развиват еволюционно. Онзи, които не постъпват по този начин, всъкога ще имат загуби. И затова Писанието казва: „Божие благоволение е само върху онзи, които вървят съобразно Неговите закони“.

Христос казва: „Ако моето разумно Слово пръбжда въ вас, и вие пръбждате въ Мене, аз и Отец ми ще доидем и жилище ще направим въ вас. И слъд това аз ще ви се изявя.“ Изявяването е законъ на безсмъртие. Това подразбира да се освободиш от всички тягости на живота, или казано на съвременен език: да имаш свободен билет да пътуваш разумно навсвжд, дѣто пожелаеш. Разумност се иска от хората! Една религиозна жена се качила един ден на трена без билет, искала да пръптува България безплатно. Идва кондукторът.

иска билета ѝ. Тя му казала: „аз съм царска дъщеря, дъщеря на Бога и пътувам безплатно.“ Кондукторът не хванал въра на това, че тя била царска дъщеря и я свалил още на първата станция, като ѝ съставил актъ за нарушение на законитъ въ държавата. По сщия начинъ нѣкой човекъ казва: „Знаеш ли кой съм аз?“ — Кой си ти? — Царски синъ съм. — Не, ти си човекъ, съ когото кондукторът лесно ще се справи. Съвременните хора трябва да се освободят от своитъ заблуждения. Ако нѣкой човекъ иска да покаже, че е духовен, прѣди всичко, той трябва да има въ себе си сила и мощ, да прави чудеса, каквито обикновените хора не могат да правятъ.

Един човекъ разправялъ, че прѣди 20 години могъл да лѣкува болни, да възкресява мъртви и т. н. Казват му: „Хайде, опитай се и сега да излѣкуваш нѣкой умиращ или да възкръсиш нѣкой умрѣлъ, както си правил това прѣди 20 години! — Сега вече изгубих силата си. — Не е така. Защо прѣди 20 години си имал сила, а сега си я изгубил? Това не говори добрѣ за тебе. Човекъ, който има сила да лѣкува, той и сега ще има сила да лѣкува, както и прѣди 20 години. Законът и въ миналото, и сега трябва да бжде единъ и сщъ. Не може да има изключения отъ този законъ. Изключенията говорят, че има нѣкакво нарушение на Божиитъ закони, а нарушения има всъкога въ личния живот на човека. Когато човекъ помисли за себе си, че е факторъ въ свѣта, той е вече на погрешната страна. Човекъ трябва да знае, че Богъ е начало и край на нещата, и когато започва нѣкаква работа, той трябва да съзнава, че Богъ дѣйствува чрѣз него. Отиде ли при нѣкой болен, нека първо се обърне къмъ Господа и каже: „Господи моля ти се, помогни ми да излѣкувамъ този болен!“ Не може ли да го излѣкува, той трябва да знае, че между Бога и неговото съзнание нѣма никаква

връзка. Щомъ съзнае това, веднага трѣбва да потърси причината на неговия неуспѣхъ. Свърже ли се човѣкъ съ Божественото съзнание, Богъ работи вече чрезъ него. И като отиде този човѣкъ при нѣкой боленъ, достатъчно е да постави ръката си върху главата на болния, и слѣдъ три минути болниятъ ще стане отъ леглото си. Този човѣкъ вече вижда, че между него и Божието съзнание има връзка. Ако единъ духовенъ човѣкъ успѣе да излѣкува сина на нѣкои богати хора, той трѣбва да имъ каже: „Сега вие трѣбва да продадете вашето имане, да го раздадете на сиромаситѣ и да заживѣете новъ животъ.“ Отъ този моментъ и болниятъ, и здравитѣ около него ще станатъ слуги на Бога. — Ами ти колко искашъ? — Нищо. Това, което давате на другитѣ, правите заради мене. Тѣй трѣбва да постѣпва всѣки човѣкъ, който се наема да лѣкува въ името Божие. Не постѣпва ли така, той все ще говори за своята сила, която е ималъ прѣди 20 години. Да излѣкувашъ днесъ единъ боленъ, а утрѣ да не можешъ да лѣкувашъ, това не е лѣкуване. Не може да се разчита на човѣкъ, който губи своята сила.

Казвамъ: за да имаме прогресъ, трѣбва да придобиемъ Божията Любовь. Мнозина искатъ да иматъ Божието благоволение и Божията Любовь, но не сж готови за жертви. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да бжде човѣкъ свързанъ съ Божественото съзнание и да влѣзе като ученикъ въ Божествената Школа. Свързанъ ли си съ Бога, и бѣденъ да си, ще се чувствувашъ богатъ въ съзнанието си: и въ който градъ влѣзешъ, на която врата да похлопашъ, навсѣкждѣ ще ти отворятъ, ще те приематъ въ своитѣ обятия. Дѣто и да идешъ по свѣта, навсѣкждѣ ще намѣришъ свои братя. А сега, на една врата хлопате — не ви отварятъ; на друга врата хлопате — пакъ не ви отварятъ. Защо? — Вие търсите само богатитѣ банкери, но трѣбва да знаете, че богатитѣ банкери не раждатъ лесно. Тѣ само помѣтатъ. Заченатъ

нѣщо, понасятъ го 2-3 мѣсеца и послѣ го помѣтатъ. И най-послѣ какво става съ тѣхъ? — Умиратъ и оставятъ всичката работа на синоветѣ си, тѣ да я довършатъ. Слѣдъ това синоветѣ питатъ: „Сега какво да правимъ съ паритѣ?“ — Раздайте ги на бѣднитѣ! Ето едно отъ разрѣшенията на економическия въпросъ. Като казвамъ, че паритѣ трѣбва да се раздадатъ на бѣднитѣ, не подразбирамъ раздаване въ букваленъ смисълъ на думата, но имамъ прѣдъ видъ това злато да се разтопи по алхимически начинъ и да се разтвори въ вода. И като дойде при мене нѣкой бѣденъ да иска пари на заемъ, ще му дамъ три лъжици отъ този разтворъ сутринъ една, на обѣдъ една и вечеръ една. Приемете ли той три лъжици отъ разтвореното злато, нищо друго не му трѣбва. Който не може да приеме златото по такъвъ начинъ, той ще се стреми да го придобие по външенъ пѣтъ, но това злато ще му коштува живота. Ако има такова злато въ джоба си, дѣто и да бжде, все ще се озърта, да не го слѣди нѣкой. Отиде ли нѣкждѣ въ странство, щомъ разбератъ, че има пари, веднага апашитѣ ще трѣгнатъ подиръ него, и въ нѣкое затънтено мѣсто ще го наложатъ. Тамъ той трѣбва да рѣши: или живота си да даде, или златото — едно отъ двѣтѣ трѣбва да пожертвува. Малко хора ли сж били задушавани и убивани само поради това злато? Ако дойде единъ апашъ при мене да иска пари, азъ ще му кажа: „Ти искашъ пари, нали? Добрѣ, ще ти дамъ, но първо ще те попитамъ: „Съгласенъ ли си да се простишъ съ своя занаятъ? Ако той каже, че е съгласенъ, ще му дамъ три лъжици отъ разтвореното по алхимически начинъ злато. Изпие ли три лъжици отъ алхимическото злато, той веднага ще се откаже отъ своя старъ занаятъ.

Вие казвате: „Лесно се говори така, но мжчно мжчно се живѣе“. Съгласенъ съмъ съ васъ, че мжчно се живѣе въ свѣта. Какво подразбираме подъ думитѣ „мжчно се живѣе?“ Тѣ означаватъ:

мжно се живѣе безъ Бога, т. е. мжно се живѣе безъ глава, но мжно се живѣе и безъ тѣло; мжно се живѣе съ пари, но мжно се живѣе и безъ пари; мжно се живѣе съ здраве, но мжно се живѣе и безъ здраве. Ако си здравъ, държавата ще те вземе войникъ и ще те тури въ казармата. Оттамъ ще те праща на работа: шосета да правишъ, улици да регулирашъ, релси на желѣзницитѣ да прокарвашъ, да взимашъ участие въ нѣкои държавни постройки и т. н. Ако пъкъ дойде нѣкоя болестъ, туря те на легло да лежишъ на гърба си не можешъ да се обърнешъ нито налѣво, нито надѣсно. Викатъ лѣкари; тѣ правятъ една, втора, трета инжекция, нищо не ти помага. Кое е най-лесното въ живота? Турцитѣ казватъ: „Най-лекиятъ животъ е да се намирашъ прѣдъ наргелето, да си пиешъ едно слѣ въ друго кафенцата и за нищо въ свѣта да не мислишъ.“ Казвамъ: турцитѣ изпиха толкова хиляди наргелета, но не можахъ да съградятъ Турция, не можахъ да направятъ прѣобразование. Като си отидоха старитѣ турци, и наргелетата отидоха. Дойдоха младотурцитѣ, и Турция взе да се съзвима. Най-първо тѣ се заеха да освободятъ Турция отъ кучетата, които се бѣха много размножили. Дойдоха младотурцитѣ, и нови врѣмена, нови идеи дойдоха въ Турция.

И тъй, всички съврѣмenni християни трѣбва да се освободятъ отъ своитѣ наргелета. Защо? — За да придобиятъ Любовта. Само по такъвъ начинъ човѣкъ може да добие Любовта. Любовта на земята може да се изрази чрѣзъ нѣкой човѣкъ, който ви обича. Той може да бже вашата майка или вашиятъ баща, вашитѣ братъ или сестра, вашата жена или вашитѣ дѣца, и най-послѣ нѣкой вашъ приятель, или нѣкое животно. Само при такива условия човѣкъ може да придобие щастие. Въ това направление всѣки отъ васъ може да направи единъ опитъ, за да се убѣди, че смисълътъ на живота не се крие въ сегашнитѣ врѣмenni

блага, за постигането на които може да си разбие главата. Не, има новъ начинъ, по който може да се живѣе; има новъ начинъ, по който женитѣ могатъ да раждатъ — да раждатъ безъ скръбъ. Започнатъ ли хората да живѣятъ по новия начинъ, тѣ ще трѣбва да постѣпятъ въ първо отдѣление на живота и да възприематъ и слушатъ като дѣца това, което имъ се прѣподава. Днесъ всички хора казватъ, че народитѣ трѣбва да сжществуватъ. — Така е, народитѣ трѣбва да сжществуватъ, но за да бже единъ народъ здравъ, той трѣбва да постави Божията Любовъ като основа на своя животъ. Когато тази Любовъ дойде между хората, тя дѣйствува навсѣкждѣ по единъ и сжщъ начинъ. Дойде ли Любовта между хората, майкитѣ ще раждатъ добри, разумни, здрави дѣца. Всички добри, всички гениални дѣца, били тѣ поети, музиканти или художници, се раждатъ при условията на Любовта. Азъ наричамъ тия състояния „Лемру.“

За да дойде човѣкъ до това състояние, той трѣбва да е направилъ редъ усилия въ живота си, да се е трудилъ и работилъ съ постоянство. Мнозина казватъ: „Ние се молимъ.“ — Да, молите се, но не учите. Да се моли човѣкъ, това не е още всичкото; то е само приготвление за работа. Когато ученикътъ влѣзе въ училището, той не трѣбва прѣзъ цѣлия день само да се моли, но трѣбва и да учи. Ако той се моли, но не учи, учителътъ ще му каже: „Ти трѣбва да се молишъ, но едноврѣменно съ това трѣбва и да учишъ.“ Ученикътъ казва: „Като излѣза на дѣската, азъ ще се моля, и задачата ми ще се рѣши.“ — Не, задачата не може да се разрѣши само по този начинъ. Молитвата и учението трѣбва да вървятъ паралелно. Молитвата е само единъ актъ въ разбирането. Когато азъ разрѣшавамъ една задача, трѣбва да се моля, но сжщеврѣменно и да работя, като се радвамъ, че рѣшавамъ задачата си по единъ правиленъ начинъ. Когато правя едно добро дѣло,

не само азъ трѣбва да се радвамъ, но и този, на когото правя доброто; и слѣдъ това, всѣки, който види това дѣло извършено, да каже: „По-добро дѣло отъ това не може да бжде!“

Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е“. Това се отнася за сегашнитѣ врѣмена. Ние виждаме, че днесъ човѣкътъ е дошълъ до положение да чувствува само своитѣ страдания и нещастия. Затова хората казватъ: „Родили сме се, но слѣдъ това ще умремъ.“ Човѣкъ се е родилъ, така е, но азъ не съмъ съгласенъ съ това, че ще умре. За човѣшката душа има раждане, но нѣма смъртъ. Човѣшката душа трѣбва да се ражда, безъ да умира. Това е радостта. Когато човѣкъ дойде до положението да съзнае, че е излѣзълъ отъ смъртъта, отъ ограниченията, въ него настава вжтрѣшна радостъ.

Казвамъ: ние трѣбва да се върнемъ къмъ първичния животъ. Какъ ще се постигне това нѣщо? — Когато дойдатъ голѣмитѣ страдания въ свѣта, голѣмиятъ недоимъкъ. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ иска да направи добро, но се чувствува ограниченъ, съ голѣма тъмнина на съзнанието, недоволенъ отъ себе си и не знае, какъ да направи доброто. Този човѣкъ се поглежда натукъ-натамъ, позамисля се, но нѣщо му не достига, не разбира, какъ и отдѣ да започне работата. Обръща се за съвѣтъ къмъ единъ, къмъ втори, къмъ трети, но положението му не се улеснява. Най-послѣ дохожда въ свѣта нѣкакво общо страдание, и той обръща мисълъта си къмъ него. Не се минава много врѣме, мисълъта му се прояснява, и този човѣкъ започва да разбира, какво трѣбва да направи, какъ да пристѣпи къмъ разрѣшението на своята задача.

Ще ви приведа другъ примѣръ. Единъ американски милионеръ ималъ синъ ученикъ, който билъ много слабъ по математика. Когато трѣбвало да се яви на изпитъ по този прѣдметъ, той се чудѣлъ, какъ да подкупи учителя си, за да

прѣмине въ по-горенъ курсъ, но никога не успѣвалъ въ това. По едно врѣме, когато трѣбвало втори пѣтъ да се яви на изпитъ по математика, съобщаватъ му, че бащата изгубилъ всичкото си имане и остава послѣденъ сиромасъ. Като чулъ тази новина, синътъ се стресналъ силно, понеже до това врѣме всѣкога уповавалъ на богатството на баща си, и вслѣдствие силното сътресение, въ мозъка му става голѣмо прояснение. Отъ този моментъ синътъ на богаташа започналъ да разбира задачитѣ и самъ да ги рѣшава. Слѣдъ продължителни усилия въ това направление, той успѣлъ да стане даже виденъ математикъ. Докато бащата билъ богатъ, синътъ билъ послѣденъ ученикъ по математика; щомъ бащата изгубилъ имането си, синътъ станалъ пръвъ ученикъ по този прѣдметъ. На това основание, докато човѣкъ е богатъ, той не може да стане гений или светия. Това не показва, че богатството е лошо нѣщо, но докато човѣкъ е богатъ, върху него се натрупватъ мислитѣ на хората, които сковаватъ ума му, и той не може да работи. Изгуби ли богатството си, той се освобождава отъ натрупанитѣ мисли върху него, умътъ му се избистря и започва да работи. Нѣкой казва: „Защо да не бжде богатъ човѣкъ?“ — Ако искашъ да бждешъ обикновенъ човѣкъ, можешъ да бждешъ богатъ; но ако искашъ да се подигнешъ, да придобиешъ знания, трѣбва да се освободишъ отъ богатството, което смущава твоя умъ, и по този начинъ спѣва твоето развитие. Ако си богатъ, хората постоянно ще ти даватъ проекти, какво да правишъ; и ако ги слушашъ, главата ти ще се забърка. Нѣма гений въ свѣта, който да е разширилъ своето богатство. Той го е оставилъ на други, тѣ да се занимаватъ съ него. Затова всички Велики Учители на човѣчеството сж казвали: „Който иска да придобие Вѣчния Животъ, трѣбва да се отрече отъ своето богатство, да го раздаде на бѣднитѣ, а той самъ да работи за своето усъвършенствуванѣ.“

Христосъ казва: „Продай имането си и го раздай на сиромаситѣ.“ Това не се отнася до обикновенитѣ хора. Тѣ нека държатъ имането си вързано въ деветъ възла, както казватъ българитѣ. Това се отнася до онѣзи, които искатъ да се подигнатъ, които искатъ да станатъ гении, светии. Тѣ трѣбва да бждатъ доволни въ себе си отъ условията, които разумното Провидѣние имъ е наложило. Такъвъ човѣкъ трѣбва правилно да разрѣшава задачата си и всѣка сутринь, като стане, той трѣбва да знае, има ли връзка съ разумнитѣ същества отъ невидимия свѣтъ, или нѣма; той трѣбва да знае още, ще може ли да свърши работата, която започва. Това нѣщо може да знае и всѣки обикновенъ човѣкъ. Много отъ съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ това, че започватъ една работа и я оставатъ недовършена. Смесълтъ седи въ това, когато една жена зачне, тя трѣбва да роди! Започнешъ ли съ образованието си, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Любовта, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Мъдростта, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Правдата, трѣбва да имашъ резултатъ; започнешъ ли съ Добродѣтелята, трѣбва да имашъ резултатъ. Всички резултати въ земния животъ трѣбва да бждатъ свързани въ едно **цѣло**.

Казвамъ: първиятъ човѣкъ, Адамъ, е ималъ съвсѣмъ друга форма отъ тази на сегашния човѣкъ. Първитѣ хора сж имали знания, тѣ сж били ясновидци и сж виждали нѣщата, които ставатъ не само въ настоящето, но и тия които ще станатъ въ бждеще. Първитѣ хора сж боравили съ чистата наука; и това, което виждаме въ съврѣменната математика, както и въ другитѣ отрасли на науката, е останало отъ тѣхъ. Съврѣменната наука дължи на тия хора, които сж заминали вече отъ земята. Азъ подразбирамъ, че тѣ живѣятъ въ друга сфера, по-висока отъ земята. Нѣкои отъ тия хора живѣятъ на височина около 6,000

километра надъ земята; други живѣятъ на височина 10 · 15 хиляди километра надъ земята, а има такива, които живѣятъ и на 120 хиляди километра височина. Онѣзи пѣкъ, които живѣятъ на слънцето, тѣ се явяватъ много рѣдко на земята. Обаче, всички тия същества взиматъ колективно участие въ развитието на човѣчеството, понеже иматъ любовъ къмъ първичния човѣкъ. Значи, на земята съществува единъ човѣкъ, който служи за образецъ на другитѣ, а всички останали хора съставляватъ неговото тѣло. По причина на този общъ човѣкъ, всички разумни същества иматъ любовъ къмъ цѣлото човѣчество, което съставлява неговото тѣло. Този, когото тѣ обичатъ, ние наричаме проявения Богъ, или Господъ, или Спасителъ. Подъ тѣзи имена ние подразбираме козмичния човѣкъ, който включва всичко въ себе си.

Споредъ положителната религия, за да вървятъ работитѣ на човѣка добрѣ и въ материалния, и въ духовния, и въ Божествения свѣтъ, той трѣбва да бжде свързанъ съ козмичния човѣкъ. Свърже ли се съ него, нѣма защо да ходи изъ цѣлия свѣтъ да търси това, което му е необходимо. Защо? — Защото каквото му потрѣбва, той ще го поиска отъ козмичния човѣкъ, и веднага ще го получи. Този човѣкъ не строшава никому думата на двѣ. Искате ли нѣщо отъ него, пожелайте го само единъ пжтъ, нѣма защо да го искате 20 пжти. Натиснете ли веднъжъ звънеца, чакайте вече за отговоръ. Козмичниятъ човѣкъ ще стане, ще се облѣче хубаво, ще вземе книгата си, и докато ви отговори, може да минатъ часъ - два — нищо отъ това; не бързайте и не се безпокойте за отговора му. Слѣдъ това той ще отвори вратата на стаята си и ще каже: „Заповѣдайте въ моя палатъ!“ Казвамъ: онѣзи отъ васъ, които иматъ тази опитностъ, ще повѣрватъ; онѣзи, обаче, които нѣматъ тази опитностъ, ще кажатъ: „Това не се отнася до насъ.“

Едно е вѣрно, че всички ще дойдатъ до тази опитностъ.

Казва Христосъ: „Жена кога ражда, на скръбъ е.“ Момата казва: „Какво ме интересува скръбта на родилката?“ Казвамъ: и ти ще дойдешъ до това положение, и ти ще трѣбва да родишъ! Момкътъ казва: „Какво ме интересува тази скръбъ? Баща ми да му мисли!“ — Не, и ти ще дойдешъ до това положение. Има хора, които не сж женени, но Господъ нѣма да ги остави така, все ще ги застави поне една жена да хранятъ. На нѣкои хора ще даде десетъ жени да гледатъ. Една лека жена дойде при нѣкой светия и му казва: „Нѣма какво да правишъ, ще ме гледашъ, ще ме хранишъ, ще се молишъ за моето спасение!“ Той, горкиятъ, не може да се освободи отъ нейнитѣ лоши мисли. Обръща се къмъ Господа, моли се, казва: „Моля Ти се, Господи, освободи ме отъ тази жена!“ Тъкмо се освободи отъ нея, дойде друга нѣкоя. Вие мислите, че като станете светии, ще се освободите отъ тѣзи жени. Не, десетъ паднали жени ще се изредатъ при васъ, че коситѣ ви ще побѣлѣятъ отъ чудо. Косата на светията е бѣла, но като мине послѣдния изпитъ, като се освободи и отъ послѣдната жена, косата му става черна, лъскава, като на младъ момъкъ.

„Жена кога ражда, на скръбъ е, но като роди, скръбта ѝ се прѣвръща въ радостъ.“ Това подразбира, че тя се свързва съ Бога. Тази е идеята. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да се свърже човѣкъ съ Бога. Ние, обаче, не разбираме да се направи връзка съ обикновения Богъ, както Го схващатъ религиознитѣ хора, но подразбраме връзка съ възвишеното, тихото състояние у човѣка, което всѣкога му посочва правия пѣтъ въ живота. Това Божествено начало говори въ всички хора, били тѣ царе, князе, министри, светии, или най-послѣдни бѣдняци. Това сж служби само, които човѣкъ изпълнява въ своя вѣремененъ животъ на земята. Великиятъ Господъ може да ви постави на различни служби — всички сж почтени. При всѣка служба човѣкъ има

възможностъ да изучава хората, а едновременно съ това да проучава и себе си. Чрѣзъ тѣзи служби Богъ ви изпраща нѣкждѣ да прѣдадете Неговото благословение. Богъ ви изпраща да прѣдадете нѣкое писмо отъ Него. Който получи това писмо отъ васъ, ще каже: „Има праведни хора въ свѣта!“

Къмъ тази връзка, именно, трѣбва да се стремите! Направите ли тази връзка, вие ще бждете сигурни, че никой не може да ви вземе това, което имате. То не значи, че ако сте свързани съ Бога, нѣма да имате мъчнотии. Ще имате мъчнотии, но ще бждете силни да ги разрѣшавате. Сега, при прѣсъздаване вашия характеръ, турете си като задача, въ продължение на една година да рѣшавате правилно и съ радостъ мъчнотиитѣ си. Като дойде нѣкоя мъчнотия, кажете си: „Жена кога ражда, на скръбъ е, но като роди, не помни скръбта си. Щомъ е така, и азъ мога да родя. Сега скръбъ, защото съмъ заченала нѣщо, но като родя, ще се радвамъ.“ Казвате: „Кой знае, дали е така!“ — Вие знаете, че е така; щомъ сте заченали, ще родите. Христосъ казва: „Овцитѣ, които Богъ ми е далъ, никой не може да ги отнеме, понеже нѣма по-голѣмъ отъ Отца ми.“ Богъ е най-голѣмъ въ цѣлото Царство. Питамъ: кой може да попрѣчи на вашитѣ идеи? Ако нѣкой може да попрѣчи на идеитѣ ви, тѣ не сж силни.

За обяснение на мисълта си, ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ човѣкъ се заелъ да поддържа правото навредъ по свѣта. На десетъ мѣста подържалъ правото, и на десетѣтѣ мѣста го били. По едно вѣме чува едного, че пита: „Нѣма ли право въ този свѣтъ?“ Той му отговорилъ: „Азъ подържамъ правото, но не смѣя да го изповѣдвамъ, понеже на десетъ мѣста ме биха, а тебе само на едно мѣсто сж те били.“ Днесъ хората сж наплашени, и всѣки отъ тѣхъ казва: „И азъ подържамъ правото, но понеже на десетъ мѣста ме биха, повече не смѣя да го подържамъ, сега ще мълча.“ Не е важно да подържаме правото на думи, но да го устоя-

ваме въ дѣла, Въ турско врѣме българитѣ съ мисълта си кжсаха вжжетата, на които бѣсѣха тѣхнитѣ братя. Мощна бѣше тѣхната мисъл! Турцитѣ имаха обичай, като се скжса вжжето, на което бѣсѣятъ нѣкого, сваляха го отъ бѣсилката. Въ сегашнитѣ врѣмена, между съврѣменнитѣ християнски народи, и десетъ пжти да се скжса вжжето, пакъ ще обѣсѣятъ човѣка. Старитѣ българи, обаче, спазваха обичая на турцитѣ. Днесъ много хора се интересуватъ да гледатъ, какъ бѣсѣятъ. Питамъ: какъвъ е този човѣкъ, който иска да гледа зрѣлица, който се интересува да види, какъ бѣсѣятъ нѣкого? Мисълта на всѣки човѣкъ трѣбва да бжде толкова силна, че да кжса вжжетата, съ които бѣсѣятъ. Никакви вжжета не трѣбва да се турятъ на врата на човѣка! Мисълта на всѣки човѣкъ трѣбва да бжде насочена къмъ слѣдното: да кжса вжжетата, да разрушава затворитѣ, да разтопява веригитѣ отъ краката и ржцѣтѣ на затворницитѣ. Такава мощна мисъл и такова мощно чувство трѣбва да има въ ума и въ сърцето на праведния. Така трѣбва да мислятъ и чувствуватъ всички хора, та като ги види Господъ, да каже: „Тѣзи хора мислятъ и чувствуватъ така, както азъ ги създадохъ първоначално. Тѣ живѣятъ споредъ моя законъ.“ Кой създаде бѣсилкитѣ, затворитѣ, веригитѣ? — Нѣкой създаде и бѣсилкитѣ, и затворитѣ, и веригитѣ. За него Христосъ казва: „Той отначало бѣше чловѣкоубиецъ, но дерзайте, Азъ побѣдихъ свѣта!“ Ако сегашнитѣ християни иматъ такава мощна мисъл, каквато имаха старитѣ българи, всички вжжета на бѣсилкитѣ щѣха да се скжсатъ, както това ставаше въ турско врѣме. Трѣбва ли да чакате да дойде нѣкой да прѣрѣже вжжетата? Въ Индия има факири, които владѣятъ закона чрѣзъ силата на мисълта да прѣрѣзватъ вжжета, да разтопяватъ желѣзни вериги. Мощна е човѣшката мисъл! Тя може и желѣзни вериги да разтопява, вжжета на бѣсилки да кжса, и пжтя на хората да отвара. Това е резултатъ на мощната сила Божия, която дѣйствува въ насъ. Богъ, Който

живѣе въ насъ, казва: „Продай всичкото си имане и го раздай на сиромаситѣ!“ Но ти се усъмнишь, прѣкжснешъ връзката си съ Него, и тѣлото ти остава безъ глава, обѣсватъ те. Нѣкой човѣкъ има глава, която се търкаля, а тѣло нѣма. Какво ще прави само съ една глава?

Казвамъ: религиознитѣ хора говорятъ днесъ само върху Библията. Тѣ казватъ: „Знаете ли, какво е казалъ пророкъ Иезекииль? Знаете ли, какво е казалъ пророкъ Исая?“ — Знаемъ, какво сж казали пророцитѣ, но най-важно е, какво сж въплотили въ думитѣ си; важно е, какъвъ примѣръ сж оставили съ своя животъ на човѣчеството. Пророкъ Данаилъ бѣше въ рова между лъвоветѣ. Изядоха ли го тѣ? Тримата момци, Сидрахъ, Мисахъ, Авденаго, бѣха въ огнена пещъ. Изгорѣха ли тамъ? Какъвъ трѣбва да бжде религиозниятъ човѣкъ: нито лъвове да го ядатъ, нито огънь да го гори! Истински религиозенъ човѣкъ е този, който има такава силна мисъл, която прѣдъ никакви прѣпятствия не се спира. Като отиде при нѣкой богатъ човѣкъ, той нѣма да му се моли за пари, но съ мисълта си само ще го застави да даде, колкото му трѣбватъ. Ще кажете: „Тогава ще ставатъ голѣми злоупотрѣбления.“ — Не, само мисълта на абсолютно чистия човѣкъ е въ състояние да прѣодолява всички спънки и мжчнотии въ живота.

И тѣй, правете опити, да видите, каква е силата на вашата мисъл. Виждате въ паяжината не паяка една муха. Концентрирайте мисълта си къмъ паяжината и слѣдете, ще можете ли да скжсате паяжината и да освободите мухата. Ако можете да освободите мухата, вашата мисъл и вашето християнство сж силни; не можете ли да я освободите и мисълта ви, и християнството ви, като идея, сж слаби. Това индуситѣ могатъ да правятъ. Единъ българинъ, който се занимавалъ съ тайнитѣ науки, правилъ опити за усилване на мисълта си и дошълъ до убѣждението, че съ

мисълта човѣкъ може да прави различни чудеса. И наистина, съ силата на своята мисълъ той могълъ да прѣнася малки прѣдмети отъ едно мѣсто на друго.

Христосъ казва: „Всѣки, който вѣрва въ мене и изпълнява моитѣ заповѣди, ще прави чудеса, като моитѣ, и по-голѣми отъ моитѣ.“ Ние не говоримъ за чудеса, които залъгватъ хората, но за такива, отъ които можемъ да добиемъ пълна самоувѣреностъ, че сме свързани съ Бога, и съ Неговата помощъ само можемъ да разрѣшимъ голѣмитѣ мжнотии, които сега идатъ въ свѣта. Изобщо, въ сегашната култура, ученицитѣ на християнството или на Божествената Школа, ще прѣминатъ прѣзъ голѣмо прѣсѣване, за да се опита, додѣ е стигнала тѣхната вѣра, тѣхната интелигентностъ и тѣхнитѣ способности. То ще бжде генерално прѣсѣване, генераленъ изпитъ. Това наричаме край на една епоха, която завършва и начало на друга, нова, въ която сега влизаме.

„Жена кога ражда, на скръбъ е.“ И ако вие сега скърбите, причината е, че раждате великата идея, която е дълбоко скрита въ васъ. Като родите, нѣма да помните скръбъта си. Това подразбира, че ще имате единъ завършенъ плодъ. Това подразбира още и закона на безсмъртието. Който придобие безсмъртието, той ще стане ученикъ на Божествената Школа, или приятелъ на Бога, както се е наричалъ Аврамъ.

„Жена кога ражда, на скръбъ е, а като роди, забравя скръбъта си и се радва, че се е родилъ човѣкъ на свѣта.“

Разумното въ насъ съзнава, че Богъ живѣе въ нашата глава; ние вървимъ по Неговитѣ пѣтица, прилагаме Неговитѣ закони и затова, каквото поискаме, можемъ да постигнемъ.

Бесѣда отъ Учителя, държана на
10 юний, 1928 г. въ гр. София.

Съдържание на бесѣдитѣ отъ 11 серия:

1. За сждба доходъ.
2. Който се отмѣта.
3. Гласъ отъ града.
4. Работникътъ и неговата прѣхрана.
5. Той дойде при Пилата.
6. Богъ е Духъ.
7. Вѣчно веселие.
8. Кога ражда.

